USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobců: **a) H. A., b) M. S.,** oba zastoupeni Mgr. Gabrielou Kopuletou, advokátkou se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 5. 2020, č. j. OAM-559/ZA-ZA11-K10-2019, a č. j. OAM-558/ZA-ZA11-K10-2019, v řízení o kasačních stížnostech žalobců a) a b) proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 6. 2021, č. j. 19 Az 34/2020 – 82,

takto:

I. Kasační stížnosti **se odmítají** pro nepřijatelnost.

II. Žalobci a) a b) **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný žalobci a) rozhodnutím ze dne 26. 5. 2020, č. j. OAM-559/ZA-ZA11-K10-2019, a žalobkyni b) rozhodnutím ze dne 26. 5. 2020, č. j. OAM-558/ZA-ZA11-K10-2019 (společně dále jen „napadená rozhodnutí“), neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v rozhodném znění (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Proti těmto rozhodnutím podali žalobci a) a b) žaloby ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), jimiž se domáhali jejich zrušení a vrácení věcí žalovanému k dalším řízením. Namítali, že mají odůvodněný strach z pronásledování pro své náboženství, neboť konvertovali ke křesťanství a v případě návratu do země původu by jim hrozilo trestní stíhání. Žalovaný nesprávně posoudil jejich tvrzení jako nevěrohodná poté, co zcela účelově porovnal jejich výpovědi učiněné během pohovorů před českými a německými orgány. Žalobci popírali, že jejich žádost je pouze účelová s cílem legalizovat si pobyt na území České republiky.

[3] Usnesením ze dne 1. 7. 2020, č. j. 19 Az 34/2020 – 39, krajský soud řízení o žalobách žalobce a) a žalobkyně b) spojil ke společnému řízení.

[4] Rozsudkem ze dne 29. 6. 2021, č. j. 19 Az 34/2020 – 82 (dále jen „napadený rozsudek“), pak krajský soud podané žaloby zamítl. Naznal, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek přiměřeně aktuálních informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Íránu; přihlédl přitom ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Nepřisvědčil tomu, že by rozpory ve výpovědích žalobců mohly být způsobeny tlumočením nebo nervozitou; poukázal na to, že oba porozuměli poučení a nežádali bližší vysvětlení, pohovor byl na jejich žádost proveden v perštině za přítomnosti tlumočníka tohoto jazyka, nikdy nesdělili, že by kladeným otázkám nerozuměli ani neavizovali jakoukoli zdravotní indispozici. Soud konstatoval, že žalovaný neučinil závěr o nevěrohodnosti žalobců a účelovosti jejich tvrzení o konverzi jen na základě nějakých dílčích nesrovnalostí; detailně se zabýval jejich výpověďmi, které vzájemně konfrontoval a porovnal i s tím, co sdělili v žádosti o udělení mezinárodní ochrany v SRN. Správní orgán žalobcům kladl řadu otázek, na jejichž základě si mohl učinit úsudek o tom, jaké důvody je měly vést k tvrzené konverzi, jakým způsobem v zemi původu praktikovali křesťanskou víru, jaké jsou jejich znalosti křesťanského náboženství, či zda a jakým způsobem realizují své náboženství nyní. Krajský soud zdůraznil, že v řešené věci se nejedná o případ, kdy se žadatelé po celou dobu řízení drží jedné dějové linie; jejich výpovědi nelze označit za konzistentní, pročež z nich není třeba vycházet. Žalobce a) v doplňujícím pohovoru výslovně uvedl, že křesťanství nikdy nepřijal; soud taktéž poukázal na jeho zaujatou kritiku náboženství. Žalobkyně b) nejprve uvedla, že přečetla celou bibli, následně tvrdila, že přečetla pouze Matouše; nebyla ovšem schopna zodpovědět ani elementární otázky z předmětného evangelia, což vysvětlila tak, že dokáže o křesťanství hovořit pouze obecně a jeho podrobnosti nezná. Soud naznal, že pokud by žalobkyně b) daný text skutečně četla a na jeho základě přestoupila ke křesťanství, měla by být schopna jej náležitým způsobem popsat. Navíc není zřejmé, jak konkrétně mohla šířit víru mezi svými známými a zákazníky, když o křesťanství vlastně nic nevěděla; v průběhu správního řízení se nadto označovala za ateistku. Soud též upozornil na materiál, dle nějž se v posledních letech staly v zemích západní Evropy masovým trendem účelové konverze Íránců, jejichž cílem je snaha tvrzeným přestupem ke křesťanství legitimizovat nárok na uznání statusu uprchlíka. Krajský soud žádost žalobců o mezinárodní ochranu shledal účelovou, neboť jimi předložený příběh není autentický a jejich motivem není obava z trestu za tvrzenou konverzi ke křesťanství či politickou činnost, nýbrž snaha si legalizovat pobyt na území Evropské unie. Sami žalobci sdělili, že v České republice pobývali tři měsíce před odletem do SRN, měli české pracovní vízum, přijeli sem udělat průzkum trhu a zjistit, jak se tady obchoduje a jestli zde dokážou něco prodat. Soud uzavřel, že žalobcům v případě návratu do vlasti nehrozí nebezpečí vážné újmy, neboť ze zpráv o zemi původu plyne, že íránské státní orgány věnují neúspěšným žadatelům o azyl při jejich návratu do země jen malou pozornost.

II. Kasační stížnosti žalobců a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu podali žalobci a) a b) [společně dále též „stěžovatelé“] kasační stížnosti, ve kterých jej navrhli zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejprve rekapitulovali svá skutková tvrzení vyslovená před správním orgánem a stěžejní argumenty napadených rozhodnutí. Mají za to, že ze strany žalovaného došlo k účelovému hledání možných rozporů mezi jejich výpověďmi, které mohly být

způsobeny tlumočením, odlišným chápáním výrazů v různých kulturách, nervozitou či obavou z toho, že jejich příběh není dostačující; správním orgánem vytýkané nesrovnalosti přitom nepovažují za relevantní ve vztahu k posouzení jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Zdůrazňují, že i pokud žadatel lhal, něco zamlčel nebo předložil falešné dokumenty, ovšem učinil tak ve vztahu k otázkám, které se netýkají podstaty samotné žádosti, nemůže to mít vliv na posouzení hodnověrnosti jeho osoby a skutkových tvrzení. Skutečnost, že se žadatelům podařilo opustit zemi původu bez problémů, jim nelze klást k tíži a tvrdit, že legální vycestování je dalším důkazem o účelovosti žádosti. Stěžovatelé dále tvrdí, že správní orgán pochybil, když jim nedal šanci vyjádřit se k rozporům v jejich tvrzeních a tyto vysvětlit; jsou přesvědčeni, že jejich výpovědi nebyly hodnoceny objektivně, neboť žalovaný primárně usiloval o nalezení jakýchkoli nesrovnalostí. Závěr žalovaného i krajského soudu o jejich celkové nevěrohodnosti považují za chybný a domnívají se, že nebyl učiněn na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu a s přihlédnutím k veškerým dostupným informacím. Zdůrazňují, že i za situace, kdy má správní orgán pochybnost o věrohodnosti žadatelů o mezinárodní ochranu, má povinnost jejich výpověď zasadit do kontextu aktuální situace v zemi původu; výpovědi stěžovatelů přitom jsou v souladu s dostupnými informacemi o Íránu. Žalovaný pouze konstatoval nevěrohodnost a účelovost výpovědí stěžovatelů, aniž by se detailně zabýval situací křesťanů v zemi jejich původu. Nelze přitom vycházet z absence pronásledování stěžovatelů v minulosti, nýbrž z přiměřené pravděpodobnosti budoucího pronásledování. Stěžovatelé opakují, že ke křesťanskému vyznání konvertovali v březnu 2018; v České republice jsou v kontaktu s jehovisty, chodí do jejich kostela. Konverze k jinému náboženství je v Íránu považována za závažný trestný čin, za který lze udělit i trest smrti; odkazují na *Výroční zprávu o náboženské svobodě vydanou v dubnu 2019 Komisí USA pro mezinárodní náboženskou svobodu* a zprávu *Amnesty International z února 2019*. Pouhá příslušnost k náboženství může způsobovat pronásledování. Namítají, že žalovaný posuzoval jejich náboženskou konverzi pouze formálně - pokládáním znalostních otázek bez toho, aby se pokusil zjistit jejich vnitřní přesvědčení, náboženskou identitu či způsob života související s konverzí; navíc nesprávně dovodil, že je jen stěží představitelné, že by upřímná konverze ke křesťanství vedla ke sledování videí o kritice náboženství. Stěžovatelům není zřejmé, jak si žalovaný a krajský soud představují, že by měli svoji víru praktikovat, aby to bylo dostačující.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasačním stížnostem zdůrazňuje, že primárním zdrojem informací v řízení o udělení mezinárodní ochrany jsou vždy sami žadatelé, jež stíhá břemeno tvrzení. Správní orgán přitom shledal jejich výpovědi nevěrohodné a rozporuplné. Poukazuje na to, že se stěžovateli byly provedeny pohovory, při nichž měli možnost vyjádřit všechny skutečnosti rozhodné pro udělení mezinárodní ochrany. Ztotožňuje se s posouzením krajského soudu učiněným v napadeném rozsudku a navrhuje odmítnutí kasačních stížností pro nepřijatelnost.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnosti byly podány včas, osobami oprávněnými, proti rozhodnutí, vůči němuž jsou přípustné ve smyslu § 102 s. ř. s., stěžovatelé

jsou v řízení zastoupeni advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížností dle § 106 s. ř. s.

[8] Před zahájením meritorního přezkumu se Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) musel zabývat otázkou přijatelnosti kasačních stížností. Podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění účinném od 1. 4. 2021 (dále jen „s. ř. s.“), NSS odmítne kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[9] Kasační soud se vymezením pojmu *„podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele“* již zabýval při výkladu § 104a s. ř. s. ve znění účinném od 13. 10. 2015 do 31. 3. 2021 (viz usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Novelou s. ř. s. provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. byl rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu NSS posuzuje přijatelnost kasační stížnosti; tato změna však nezakládá žádný rozumný důvod měnit nastavená kritéria posuzování přijatelnosti kasačních stížností (srov. usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 – 28).

[10] Při rozhodování o (ne)přijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, bod [52]), jež pramení ze závěrů usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly judikaturou NSS řešeny, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) je dána potřeba učinit judikaturní odklon, 4) v napadeném rozsudku bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[11] Kasační stížnosti jsou nepřijatelné.

[12] Nejvyšší správní soud předně poukazuje na to, že stěžovatelé v kasačních stížnostech sami explicitně nepředestřeli žádné důvody týkající se jejich přijatelnosti; ty přitom zdejšímu soudu nejsou patrné ani z kasačních tvrzení ve spojení s obsahem správního spisu a spisu krajského soudu. Nadto zdejší soud konstatuje, že kasační tvrzení do značné míry toliko opakují stěžovateli již dříve vyslovenou argumentaci (např. posledních osm odstavců kasačních stížností je téměř doslovně shodných s žalobou [srov. čl. II bod 3 *in fine* kasačních stížností]).

[13] Úvodem je třeba zdůraznit, že žalovaný neudělil stěžovatelům mezinárodní ochranu především proto, že jejich tvrzení ohledně stěžejního azylového důvodu – konverze ke křesťanství shledal nevěrohodnými a nekonzistentními.

[14] K problematice posuzování (ne)věrohodnosti tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu. Ten např. v rozsudku ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008 - 105, konstatoval, že *„nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.“* V usnesení ze dne 3. 9. 2009, č. j. 7 Azs 63/2009 – 96, vyložil, že *„posouzení věrohodnosti skutkového příběhu žadatele o udělení mezinárodní ochrany se odehrává zejména na základě výpovědí, které v průběhu správního řízení učiní, neboť ohledně listinných či jiných relevantních důkazů je zpravidla v azylovém řízení nouze. Pokud je mezi jednotlivými výpověďmi znatelný rozpor či je v nich viditelná snaha o doplňování nových azylově relevantních skutečností, nelze vytýkat správnímu orgánu, že stěžovatelem uváděné skutečnosti neshledal věrohodnými.“* Shodné závěry učinil také v rozsudku ze dne 11. 11. 2019, č. j. 3 Azs 94/2019 - 33, kde doplnil, že rozporné výpovědi žadatele podstatně snižují jeho věrohodnost. Taktéž v usnesení ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 414/2018 – 70, NSS naznal, že *„v případě, že žadatel svoji povinnost tvrzení nesplní, a to buď tak, že vůbec netvrdí žádné skutečnosti, nebo že na podkladě jeho neurčitých nebo rozporuplných skutečností nelze zjistit, jaké jsou skutečné důvody jeho odchodu ze země původu, resp. důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jak tomu bylo i v nyní posuzované věci, nemůže žalovaný v takovém případě shledat existenci podmínek pro udělení azylu“*. V rozsudku ze dne 30. 9. 2020, č. j. 2 Azs 165/2019 – 57, NSS zdůraznil, že *„pokud se žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie, jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, pak je třeba z takové výpovědi vycházet (viz rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008 – 83, nebo rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70).* [...] *Při hodnocení věrohodnosti výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu lze vycházet z vnitřní konzistentnosti a přesvědčivosti výpovědi, z toho, nakolik je žadatelem prezentovaný azylový příběh souladný s informacemi o zemi původu, či z celkové věrohodnosti žadatele* (...) *žalovaný by mohl označit za nevěrohodná jednotlivá tvrzení žadatele či by jej mohl označit za celkově nevěrohodného, to však pouze z důvodu jeho nevěrohodnosti v relevantních aspektech jeho žádosti o mezinárodní ochranu (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019 - 77). Celkovou nevěrohodnost žadatele [čl. 4 odst. 5 písm. e) kvalifikační směrnice] proto lze dle citované judikatury dovodit pouze ze souhrnu jednotlivých nevěrohodných tvrzení, která se týkají skutečností podstatných pro posouzení konkrétní žádosti o mezinárodní ochranu, nikoliv skutečností, které mají význam okrajový.“* Dále lze odkázat na rozsudky NSS ze dne 19. 8. 2004, č. j. 4 Azs 152/2004 - 36, ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 - 63, ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 Azs 93/2008 – 54, ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017 – 40, ze dne 17. 4. 2019, č. j. 6 Azs 331/2018 – 34, či ze dne 10. 2. 2021, č. j. 6 Azs 261/2019 – 40.

[15] NSS se taktéž již vyjádřil k otázce posuzování tvrzené náboženské konverze. Konstatoval, že je třeba *„zvážit i tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu o hloubce jeho víry, délce doby, po kterou danou víru vyznává, zapojení se do náboženského života příslušné komunity, vzít v úvahu jeho celkový prezentovaný duchovní vývoj apod. V tomto smyslu není vyloučeno ani provádění vhodných výslechů svědků a zjišťování rozsahu povědomí žadatele o příslušném náboženství, jakkoli je třeba k hodnocení výsledků takového zjišťování vždy přistupovat s nejvyšší možnou opatrností (rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2014, č. j. 5 Azs 2/2013 - 26, č. 3085/2014 Sb. NSS). Jelikož příslušnost k náboženství je otázkou vnitřního přesvědčení,*

může být určena pouze na základě výpovědi žadatele a dále hodnocením vnějších projevů jeho jednání, které mohou být vodítkem k odhalení tohoto vnitřního přesvědčení“ (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015 – 54, č. 3279/2015, či usnesení NSS ze dne 17. 7. 2019, č. j. 1 Azs 102/2019 - 32).

[16] Konkrétně ke konverzi od islámu ke křesťanství tvrzené íránskými občany odkazuje zdejší soud např. na svá usnesení ze dne 11. 6. 2020, č. j. 6 Azs 75/2020 – 23, a č. j. 6 Azs 76/2020 – 23.

[17] Žalovaný v napadených rozhodnutích srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, proč považuje tvrzení stěžovatelů o konverzi ke křesťanství za nevěrohodná a zároveň tuto problematiku za stěžejní a podstatnou pro posouzení jejich žádostí o mezinárodní ochranu. Nejvyšší správní soud toliko pro ilustraci poukazuje na některé (dle něj dostatečně výmluvné) nesrovnalosti a tvrzení stěžovatelů obsažené ve správním spise. Oba ve svých výpovědích opakovaně uváděli, že již v Íránu dostali bibli, kterou začali číst (dle některých tvrzení ji celou přečetli); zároveň však oba několikrát vyslovili, že z ní přečetli jen jedno evangelium, protože měli vytištěné jen to a další části se nedaly sehnat. Žalobce a) během pohovorů mimo jiné uvedl, že „*bůh, kterého jsme si vytvořili pro sebe, byl jako socha. Rozbil jsem sochu a hledám skutečnost. Nevěřím v žádné náboženství.* (...) *Oni si také pro sebe vytvoří nějakého boha, vím, že každé náboženství má svého boha. Lidé si bohy vymýšlejí, ale bohové neexistují.* (...) *Vy jste někdy přijal křesťanství? – Ne.* (...) *Můj vzor je Richard Dawkings. To je nejvyšší kritik náboženství. Kritizuje všechny náboženství. V současné době nevyznávám žádné náboženství, hledám svoji cestu. Myslím, že budu mít stejné názory jako Dawkings. Nebudu vyznávat žádné náboženství, mám teď na vše široký názor.*“ Žalobkyně b) při pohovoru uvedla, že četla toliko jedinou knihu bible – evangelium podle Matouše; přesto však nebyla schopna žalovanému odpovědět na otázku, jaký je závěr této knihy. Naopak při jiném pohovoru konstatovala: „*v současné době chci být ateistkou. Od té doby, co jsem v ČR, nepraktikuji, nechodím do kostela, nechci nic praktikovat a jsem nevěřící.* (...) *Když jsem měla být pokřtěna, tak za mě rozhodl farář (bůh), že nejsem připravena být křesťankou. Poté jsem rozhodla, že zůstanu ateistkou.* (...) [kněz] *mi oznámil, že nejsem připravena. Ptala jsem se proč a on mi řekl, že nejsou přesvědčeni o mojí víře.*“

[18] Stěžovatelé dále v kasačních stížnostech namítají, že krajský soud aproboval žalovaným nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. I otázkou zjišťování skutkového stavu v řízení o mezinárodní ochraně se však opakovaně zabývala judikatura zdejšího soudu (srov. např. rozhodnutí NSS ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 48, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 63, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 - 42, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 – 66). Nejvyšší správní soud konstatuje, že praktická aplikace výše odkazovaných judikaturních závěrů v konkrétním případě stěžovatelů nepřesahuje jejich vlastní zájmy, neboť se týká toliko jednotlivé věci.

[19] Krajský soud se v projednávaném případě nedopustil žádného zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelů; respektoval judikaturu, od níž se sám Nejvyšší správní soud nehodlá jakkoli odchýlit. Při přezkoumávání skutkového stavu se nedopustil chyb, které by svojí povahou stály proti

samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení; stejně tak napadený rozsudek nevykazuje žádné nedostatky, které by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat bez povšimnutí, natož pak nedostatky závažné.

[20] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že samotná snaha stěžovatelů o legalizaci pobytu nemůže být azylově relevantním důvodem (viz např. rozsudky NSS ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94, nebo ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54).

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[21] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnosti svým významem podstatně nepřesahují vlastní zájmy stěžovatelů; odmítl je proto podle § 104a s. ř. s. jako nepřijatelné.

[22] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud o nákladech nerozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., přestože kasační stížnosti odmítl, a to s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS (srov. obdobně usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, či ze dne 25. 8. 2021, č. j. 1 Azs 119/2021 – 55). Stěžovatelé v řízení nebyli úspěšní, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, avšak nevznikly mu žádné náklady nad rozsah jeho úřední činnosti, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2022

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu